

مقدم

موسسه مطالعات راهبردی جهان‌پژوه

بررسی روند انتخابات ریاست جمهوری آمریکا در ابعاد مختلف

تیر ماه ۱۳۹۵

Jpinews.blog.ir

فهرست

چرا انتخابات مقدماتی ریاست جمهوری آمریکا اهمیت دارد؟

۴

ضرر آیند برگزاری انتخابات ریاست جمهوری آمریکا به زبان ساده

۹

انتخابات ریاست جمهوری آمریکا چگونه برگزار می شود؟

۱۲

آرای اکثرال چیست؟ / نحوه مناسبه آرای مردم آمریکا

۱۹

چگونه نتایج انتخاب رئیس جمهور در آمریکا

۲۱

نقش سیاست خارجی در کمپین انتخابات ریاست جمهوری آمریکا

۲۴

اندیشکده بروکینگز : انتخابات ریاست جمهوری آمریکا و تأثیر آن بر فاورمیان

۲۷

چرا انتخابات مقدماتی ریاست جمهوری آمریکا اهمیت دارد؟

جهانی یهودیان «در اسرائیل و دبیر کل شعبه اسرائیل این کنگره مشغول به کار بود. وی از سال ۲۰۰۲ تا ۲۰۰۷ نماینده اسرائیل در اتحادیه اروپا (همینطور ناتو) بود. پیش از آن نیز به عنوان سفیر اسرائیل در اردن و رئیس تیم مذاکره کننده با فلسطینیان (۱۹۹۹-۲۰۰۰) بوده است. از دیگر سمت‌های او معاون مدیرکل وزارت امور خارجه و نائب رئیس سفارت اسرائیل در واشنگتن است. دکتر «آران» اکنون به عنوان مشاور «کمیته فرعی کنست در امور خارجه» خدمت می‌کند. وی دارای مدرک دکتری از دانشکده اقتصاد لندن است. «اون آلترمن»، دیگر نویسنده این تحلیل، متخصص در روابط اسرائیل با ایالات متحده و دیگر مسائل ژئوپلیتیک و برنامه‌ریزی راهبردی است.

یک اندیشکده صهیونیستی در گزارشی به بررسی مرحله مقدماتی و بسیار مهم انتخابات ریاست جمهوری ۲۰۱۶ آمریکا و نامزدهای احتمالی و نقش تعیین کننده و سرنوشت‌ساز سرمایه‌گذاران اسرائیلی در نتیجه نهایی انتخابات ریاست جمهوری آمریکا پرداخت. اندیشکده مطالعات امنیت ملی در تحلیلی به قلم اودد آران و اون آلترمن به بررسی زوایای اولین و پنهان‌ترین مرحله از کمپین انتخابات ریاست جمهوری آمریکا پرداخته است. «اودد آران»، محقق ارشد «اندیشکده مطالعات امنیت ملی» از جولای ۲۰۰۸ تا نوامبر ۲۰۱۱، پس از سال‌ها خدمت در وزارت امور خارجه اسرائیل و در دیگر سمت‌های دولتی، به عنوان مدیر این موسسه خدمت کرده است. دکتر «آران» در آخرین سمت خود پیش از پیوستن به «اندیشکده مطالعات امنیت ملی»، به عنوان نماینده «کنگره

اتفاقات پشت پرده پیش از آغاز کمپین انتخاباتی آمریکا

کمپین طولانی برای رسیدن به مقام ریاست جمهوری در ایالات متحده آغاز شده است. آغاز جریان مبارزات در هفته‌های اخیر تنها تشریفات آنچه است که در ماه‌های پیش رو رقم خواهد خورد؛ مرحله ای تحت عنوان مصطلح «انتخابات مقدماتی محرمانه» که طی آن نامزدهای انتخاباتی در پشت صحنه برای جمع آوری پول، استخدام تیم انتخاباتی و جلب نظر فعالان برجسته، بکار می‌افتند. این در حالی است که رأی دهندگان باید هشت ماه دیگر برای تشکیل اولین جلسه گردهمایی خصوصی رهبران احزاب و انتخابات مقدماتی منتظر بمانند. در همین حال، اتفاقات زیادی در حال روی دادن بین حامیان مالی و فعالان [سیاسی] است؛ اتفاقاتی که برخی از آنها مورد توجه خاص اسرائیل قرار دارد.

هیلاری کلینتون نامزد احتمالی منتخب دموکرات‌ها

با ترک صحنه توسط «باراک اوباما» هیچ فرد دیگری با شانس برد بالا وجود ندارد. البته گفته می‌شود، دموکرات‌ها نامزدی دارند که اندکی از ویژگی‌های تصدی این سمت را داراست؛ «هیلاری کلینتون» که نام‌آشنای وی، تجربه، بدنه فعال و پتانسیل او برای جذب حمایت مالی، به او فرصت برتری بر دیگر هموردان احتمالی‌اش را می‌دهد. از همین‌رو، تنها یک دموکرات- سناتور «برنی سندرز» از ایالت

ورمونت- برای مبارزه با کلینتون به انتخابات درون حزبی قدم گذاشته است. انتظار می‌رود فرماندار سابق ایالت مریلند «مارتین آ مالی» به زودی به این کمپین بپیوندد و دیگر حریفان احتمالی مانند سناتور اسبق «جیم وب» از ایالت ویرجینیا و همین‌طور سناتور اسبق و فرماندار کنونی ایالت رود آیلند «لینکلن شیفی»، در ماه‌های آینده وارد گود شوند. ممکن است در مرحله‌ای [از مبارزات انتخاباتی] یک نامزد و یا تعدادی از آنها بتوانند با به چالش کشیدن «کلینتون» از جناح چپ حزب، وی را پشت سر بگذارند، اما شاهدان بر این امر توافق نظر دارند که در نهایت «هیلاری کلینتون» به احتمال زیاد نامزد منتخب دموکرات‌ها خواهد بود؛ این احتمال حتی بیشتر از احتمال انتخاب وی در کمپین انتخاباتی سال ۲۰۰۸ در همین مرحله، است. در آن دوره از انتخابات «کلینتون» از «باراک اوباما» شکست خورد.

فعالیت گسترده نامزدهای جمهوری خواه حامی

اسرائیل در جلب حمایت‌های مالی

اما در سوی دیگر نامزدهای مستعد جمهوری خواهان قرار دارند که تعداد زیادی از آنها به پیروزی در انتخابات امیدوارند. جمهوری خواهان دولتی تاکنون توانسته‌اند «کریس کریستی» فرماندار ایالت نیوجرسی را کنار زده و برای پیروزی «جب بوش» فرماندار سابق ایالت فلوریدا و احتمالاً سومین نفر از خاندان بوش که به مقام ریاست جمهوری آمریکا

می‌رسد، ائتلاف کنند. «بوش» برای تأمین منابع مالی اقدامات خوبی انجام داده اما بدنه فعال جناح راست‌تر حزب وی همچنان در حسن‌نیت سیاسی وی تردید دارند؛ بدنه فعال حزب می‌تواند از میان تعداد کثیری از نامزدهای محافظه‌کارتر هم نامزد خود را انتخاب کند. علاوه بر این، فعالیت انتخاباتی «اسکات واکر» فرماندار اسبق ایالت ویسکانسین هم توانسته به شتاب بیشتری در میان مردم دست پیدا کند. با این وجود، سناتور «مارکو روبیو» نماینده ایالت فلوریدا، سناتور «تد کروز» از ایالت تگزاس یا افراد دیگر همچنان فرصت ظاهر شدن با قدرت بیشتری را دارند. «روبیو» (با تعهد ۴۰ میلیون دلار) و «کروز» (با تعهد ۳۱ میلیون دلار که از طریق چک رقم بالای یک حامی تأمین می‌شود) هر دو توانسته‌اند به موفقیت‌های چشمگیری در جمع‌آوری منابع مالی دست پیدا کنند. سناتور «رند پال» از حوزه انتخابی کنتاکی که با پرچم آزادی فردی وارد کمپین انتخاباتی خواهد شد، در سال‌های اخیر تلاش‌های زیادی برای برقراری روابط خوب با گروه‌های طرفدار اسرائیل در واشنگتن انجام داده است.

حمله نامزدهای جمهوری خواه به اوباما در خصوص برخورد با اسرائیل و ایران

به رغم تنش‌های ماه‌های اخیر بین «اوباما» و «تانیاهو»، تمام نامزدها حمایت خود از اسرائیل، به عنوان محور اصلی سیاست‌های آمریکا، را اعلام کرده‌اند. نامزدهای جمهوری خواه عملکرد «اوباما» در

برخورد با اسرائیل و اکنون با ایران را هدف قرار داده‌اند. در این زمینه «هیلاری کلینتون» خود را گرفتار بین دو جهت می‌بیند: از یکسو روابط بین دولت «اوباما» و فعالان هم‌حزبی‌اش قرار دارند و در سوی دیگر حامیان مالی دموکرات و مدافع اسرائیل که در مورد توافق پیش‌رو با ایران مردد هستند.

عدم شفافیت نحوه تأمین وجوه کمپین‌های انتخاباتی در آمریکا

در واقع، بنا بر گزارش «نیویورک تایمز» برخی از کمک‌های کمپین انتخاباتی حامیان اسرائیل از نامزدهای دموکرات اکنون به سوی نامزدهای جمهوری خواه سرازیر شده‌اند. میزان این تغییر جهت مشخص نیست چراکه تأمین وجوه کمپین‌های انتخاباتی در آمریکا عموماً بسیار غیرشفاف است. البته اگر این [تغییر جهت] اتفاق بیفتد می‌تواند پیامدهایی را برای اسرائیل و همچنین برای روابط اسرائیل و آمریکا در پی داشته باشد. بطور سنتی، حامیان مالی یهودی که برخی از آنها لزوماً روی سیاست‌گذاری‌ها [دولت] در خصوص اسرائیل متمرکز نیستند، سهم قابل توجهی از وجوه جمع‌آوری شده توسط نامزدهای ریاست‌جمهوری دموکرات (برخی آن را یک سوم از مجموع کل وجوه تخمین می‌زنند) را تقبل کرده‌اند. تغییر جهت این وجوه به سمت جمهوری خواهان می‌تواند روابط با دموکرات‌ها را تضعیف کرده و توازن شکننده‌ای را که حمایت دوحزبی از اسرائیل را حفظ می‌کند، بر هم بزند. البته در این میان، برخی از

حامیان مالی طرفدار اسرائیل هم هستند که هیچ تغییری در عقاید قبلی‌شان نداشته‌اند؛ بطور مثال «حییم سابان» غول رسانه‌ای که متعهد شده «تا اندازه‌ای که نیاز است» به کمپین انتخاباتی «هیلاری کلینتون» کمک کند.

شلدون آدلسون حامی مالی برجسته طرفدار اسرائیل حزب جمهوری خواه

در سوی جمهوری خواهان نیز «شلدون آدلسون» حامی مالی برجسته طرفدار اسرائیل نیز به رغم مشکلات حقوقی همچنان فعال است. تعدادی از نامزدهای جمهوری خواه ماه گذشته در گردهمایی غیر رسمی ائتلاف یهودیان جمهوری خواه با «آدلسون» دیدار کردند؛ جلسه‌ای که وب سایت خبری «پولیتیکو» از آن با عنوان «انتخابات مقدماتی شلدون آدلسون» نام برد. اما نفوذ حامیان مالی بزرگی مانند «آدلسون» همچنان می‌تواند تحت الشعاع وجوه اعطایی بسیار بالای «برادران کوک» قرار گیرد؛ «برادران کوک» یهودی نبوده و علاقه آنها به سیاست ربطی به اسرائیل ندارد. انتظار می‌رود «برادران کوک» نزدیک به ۹۰۰ میلیون دلار در این کمپین انتخاباتی سرمایه‌گذاری کنند. برای رقابت با توان آتشین وجوه جمع‌آوری شده از سوی جمهوری خواهان (از جمله برادران کوک)، کمپین انتخاباتی «هیلاری کلینتون» (و تیم حامی وی) گردآوری کمک‌های مالی بالغ بر ۵/۲ میلیارد دلار را در صدر اهداف خود قرار داده‌اند.

چینش تیم‌های مشاوره نامزدها، نمایانگر طرز تفکر آنها در حوزه سیاست‌گذاری

علاوه بر گردآوری کمک‌های مالی، نامزدها همچنین در حال جذب تیم‌های مشاوره خود از جمله در موضوع سیاست‌گذاری در خاورمیانه هستند. «جب بوش» «توانسته حمایت «مگان آسالیوان» «پروفسور دانشگاه هاروارد را که به داشتن قرابت بیشتر با کمپ رنالیست جمهوری خواه نسبت به کمپ نومحافظه‌کار شناخته می‌شود، را جلب کند. دیگر افراد برجسته، از جمله افرادی از جناح نومحافظه‌کاران، در سکوت با کمپین‌های انتخاباتی در ارتباط هستند. «هیلاری کلینتون» «هم به سهم خود» «جیک سالیوان»، یکی از دستیاران خود در وزارت خارجه را به همکاری در این کمپین فراخوانده است. «سالیوان» «در تماس‌های اولیه با ایران نقش داشت اما در میان اعضای دولت بیشتر از بقیه نسبت به حکومت [ایران] مردد است. چینش تیم‌های مشاوره می‌تواند نمایانگر طرز تفکر نامزدها در حوزه سیاست‌گذاری باشد؛ اکنون فصل استخدام و جذب است، یعنی مرحله «انتخابات مقدماتی محرمانه». «این مرحله در ماه‌های پیش رو، حتی پیش از آغاز همه‌جانبه کمپین انتخاباتی در برابر دیده‌گان رأی‌دهندگان، توجه زیادی را به خود جلب خواهد کرد.

تأثیر سیاست خارجی آمریکا بر رأی‌دهندگان آمریکایی

با وارد شدن در این کمپین انتخاباتی فشرده، هنوز

معلوم نیست سیاست خارجی چه نقشی را در تصمیم رأی‌دهندگان ایفا خواهد کرد. معمولاً مسائل داخلی و مخصوصاً اقتصاد در انتخابات آمریکا -مانند هر کشور دیگری- تأثیرگذار هستند. اما با ظهور داعش و طغیان مجدد تهدید تروریسم، نظرسنجی‌های اخیر علاقه روزافزون به سیاست خارجی را نیز نشان داده است. در عرصه کمپین انتخاباتی این دوره، با وجود نامزدهایی که سابقه‌ای قابل توجه در حوزه سیاست خارجی دارند (مانند هیلاری کلینتون) و یا دارای جهان‌بینی کاملاً شکل گرفته‌ای هستند (مانند رند پال و سناتور جمهوری خواه لیندسی گراهام از ایالت کارولینای جنوبی) بحث‌های سیاست خارجی نیز می‌تواند مورد توجه باشد. مناظره عمومی در خصوص سیاست خارجی می‌تواند به عنوان شاخص رأی‌دهندگان آمریکایی، بطور خاص در خصوص مسائل اساسی مانند سیاست در قبال روسیه، توافق در حال شکل‌گیری با ایران و سطح دخالت آمریکا در خاورمیانه باشد. به‌ویژه اینکه افکار عمومی در آمریکا هنوز پیامدهای جنگ‌های افغانستان و عراق را پیگیری می‌کند. وضعیت افکار عمومی و سیگنال‌هایی که به رئیس‌جمهور آینده فرستاده می‌شود می‌تواند در جهت‌دهی رویکرد دولت بعدی تأثیرگذار باشد.

انتقاد صریح و شدید از اسرائیل در بین فعالان

جناح چپ

البته تا رسیدن به این مناظره‌ها باید اندکی تأمل کرد. فرایند انتخابات هنوز در مرحله «انتخابات

مقدماتی اعلام‌نشده» است؛ جایی که حامیان مالی و فعالان اهداف مهم‌تری برای نامزدها هستند تا افکار عمومی. در این مرحله، نکته کلیدی برای اسرائیل این است که اجماع حامیان اسرائیل همچنان در رأس سیاست‌های آمریکا مستحکم به قوت خود باقی است. عرصه‌ای که باید آن را به تماشا نشست، در سمت دموکرات‌ها قرار دارد. انتقاد صریح و شدید از اسرائیل در بین برخی از فعالان جناح چپ این حزب، همین اکنون نیز وضعیت اسرائیل را در میان گروه‌های رأی‌دهندگان آمریکایی تضعیف کرده است. کمپین انتخاباتی شاید بتواند نشان دهد آیا این تحرکات رو به افزایش است و سیر آنچه سرعتی خواهد داشت. جابجایی احتمالی حامیان مالی طرفدار اسرائیل از سوی دموکرات‌ها به ستون جمهوری خواهان می‌تواند بیانگر این امر باشد که آنها هم تغییری را در بادهای سیاسی حس می‌کنند. اگر چنین شود علامتی که مخابره می‌شود این است که اسرائیل و حامیان آن باید تلاش بیشتری کنند تا حامیانی را در بین دموکرات‌ها جذب کرده و تعادل دوحزبی را که مدت‌های مدید برای پیوند اسرائیل و آمریکا ضروری بوده، حفظ کنند.

فرآیند برگزاری انتخابات ریاست جمهوری آمریکا به زبان ساده

برخی ایالت ها بدون رای اعضای حزب، صرفا رهبران ایالتی حزب بعد از جلسات زیاد کاندیدای خود را از میان کاندیداهای مطرح هر حزب، انتخاب می کنند و به کنوانسیون ملی حزب که در تابستان سال انتخابات برگزار می شود معرفی می کنند. این روش اکنون تنها در تعداد انگشت شماری ایالت اجرا می شود.

روش مصطلح تر که از سال ۱۹۰۰ آغاز شده است، رای گیری از همه اعضای حزب ایالتی و نه فقط رهبران را شامل می شود که در آن از طریق فرآیند انتخابات کاندیدای آن ایالت مشخص می شود.

در انتخابات مقدماتی به غیر از معرفی کاندیدا، اعضای هیات انتخابی ایالت (آرای الکترال) جهت شرکت در کنوانسیون ملی حزب نیز انتخاب می شوند. این اعضای هیات انتخابی وظیفه دارند که با شرکت

احتمالا شما هم پرسش های زیادی درباره فرآیند پیچیده انتخابات آمریکا دارید. روندی که یکی از عجیب و غریب ترین کارزارهای انتخاباتی در سراسر دنیا است. پاسخ تمام سوالات شما درباره فرآیند انتخابات آمریکا اینجاست.

از ۲۳۰ سال پیش تا کنون انتخابات ریاست جمهوری آمریکا در اولین سه شنبه بعد از اولین دوشنبه ماه نوامبر سال های زوج برگزار شده است.

فرآیند کاندیداتوری نهایی در انتخابات ریاست جمهوری آمریکا شامل دو مرحله است: انتخابات مقدماتی و نامزدی در کنوانسیون های حزبی.

منظور از انتخابات مقدماتی رقابت های درون حزبی است که افراد برای کسب حداکثر حمایت های اعضای حزب و همچنین رهبران حزب به رقابت می پردازند. فرآیند های رقابت هم متفاوت است. در

در کنوانسیون ملی حزب، به صورت رسمی اعلام کنند که ایالت مزبور آنان از چه کاندیدایی در انتخابات ریاست جمهوری حمایت می کند؟

هیات های انتخاب هم بسته به جمعیت هر ایالت اعضای آن متغیر است. مثلا ممکن است یک ایالت ۱۰۰ عضو هیات انتخابی داشته باشد و ایالت دیگر ۳۰ عضو هیات انتخاب.

با این حال شیوه تخصیص آرای الکترا به کاندیداها در فرآیندهای حزب جمهوری خواه و دموکرات فرق می کند.

در انتخابات مقدماتی حزب جمهوری خواه هر کاندیدایی که بتواند اکثریت آرای اعضای حزب را تصاحب کند تمام اعضای هیات انتخابی (الکترا) نیز از آن او می شوند و در کنوانسیون ملی حزب به او رای خواهند داد. برعکس در انتخابات مقدماتی حزب دموکرات بسته به میزان رای هر کاندیدا تعداد مشخصی از اعضای هیات انتخابی به آن کاندیدا اختصاص داده می شود. مثلا اگر در یک ایالت ۱۰۰ هزار نفر در انتخابات درون حزبی شرکت کنند و آن ایالت ۱۰۰ عضو هیات انتخابی داشته باشد بسته به میزان رای یک کاندیدا در انتخابات مقدماتی تعدادی از اعضای هیات انتخابی به وی تعلق می گیرند. اگر کاندیدای الف ۵۵ هزار رای و کاندیدای ب ۴۵ هزار رای به دست آورند به کاندیدای الف ۵۵ و به کاندیدای ب ۴۵ عضو هیات انتخابی و یا رای الکترا تعلق خواهد گرفت. این در حالی است که در وضعیت مشابه در فرآیند حزب جمهوری خواه، کاندیدای الف

همه اعضای هیات انتخاب را از آن خود می کند و کاندیدای ب علی رغم رای ۴۵ درصدی بازنده مطلق خواهد بود و هیچ تعدادی از هیات انتخاب را برنده نخواهد داشت. این سیستم انتخاباتی حزب جمهوری خواه بر مبنای اصل [فقط یک برنده] تنظیم شده است.

انتخابات مقدماتی در بیش از نیمی از ایالت ها در یک سه شنبه در نیمه دوم ماه مارس برگزار می شود که به [سه شنبه بزرگ] معروف است. معمولا در سه شنبه بزرگ تقریبا تا حدود زیادی تکلیف کاندیدای حزب مشخص خواهد شد. از این رو بسیاری از ایالت ها تلاش می کنند که انتخابات مقدماتی خود را قبل از سه شنبه بزرگ برگزار کنند چون بعد از سه شنبه بزرگ تقریبا انتخابات های باقی مانده اهمیت کمتری خواهند داشت.

در مرحله بعد و در کنوانسیون ملی حزب که در تابستان سال برگزاری انتخابات برگزار می شود بیش از ۵۵۰۰ نماینده (دارای رای الکترا) در حزب دموکرات و بیش از ۲۳۰۰ نماینده (دارای رای الکترا) در حزب جمهوری خواه شرکت می کنند. معمولا این نماینده ها عینا همان رای که در ایالت های خود به کاندیداها مختلف داده شد، به کنوانسیون ملی منتقل می کنند. علاوه بر هیات های انتخاب (الکترا) که از ایالت ها رهسپار کنوانسیون ملی می شوند، افرادی چون سناتورها و نمایندگان مجلس نمایندگان که به هر یک از احزاب تعلق دارند، روسای جمهور سابق، رهبران حزب، روسای کمیته

ملی و برخی دیگر از شخصیت های سیاسی نیز در کنوانسیون ملی حق رای دارند. در نهایت فردی به عنوان کاندیدای نهایی هر حزب معرفی خواهد شد که بتواند اکثریت به علاوه یک این آرای الکترا را به دست آورد. مثلا اگر یک کاندیدای دموکرات بتواند ۲۷۵۱ رای الکترا را به دست آورد به عنوان کاندیدای نهایی حزب دموکرات معرفی می شود. البته معمولا هر کاندیدی که در انتخابات مقدماتی ایالت ها بیشتر از باقی کاندیداها مورد اقبال قرار گرفته و رای آورده باشد در کنوانسیون ملی حزب به عنوان کاندیدا انتخاب خواهد شد. در طول چند روز برگزاری کنوانسیون ملی شخصیت های سیاسی، کاندیداها، سناتورها، سران حزب، مقامات اجرایی و سیاسی سابق، روسای جمهور سابق و بسیاری دیگر از متنفذان اقتصادی، سیاسی و هنری به ابراز نظر و سخنرانی در خصوص کاندیداهاى مختلف می پردازند. کاندیدای انتخاب شده توسط این هیات های انتخاب و یا الکترا که از سراسر ایالت های مختلف در کنوانسیون ملی حزب شرکت می کنند برای رقابت با کاندیدای رقیب خود از حزب مخالف وارد کارزار انتخاباتی می شوند که نزدیک به ۴ ماه طول خواهد کشید. در طول این چهار ماه هر یک از کاندیداها با تشکیل کمپین ها و کاروان های انتخاباتی تلاش خواهد کرد هم حمایت های مالی برای هزینه های انتخاباتی کسب کند، هم اعضای حزب خود را به پای صندوق های رای بکشد و هم حمایت آرای غیر حزبی که در مواقع انتخابات بسیار

با اهمیت است را به دست آورد. رسانه ها در این میان نقش بسیار برجسته ای در گرایش های رای مردم دارند. مناظره های انتخاباتی هم که تقریبا آخرین مرحله در تبلیغات و تلاش برای کسب رای بیشتر توسط کاندیداها به شمار می روند تا حدود زیادی بر رای مردم تاثیرگذار است. مناظره هایی که دو یا سه بار بین کاندیداهاى ریاست جمهوری و یک بار هم بین کاندیداهاى معاونت ریاست جمهوری برگزار خواهد شد در نهایت فردی که موفق شود بیشتر از رقیب خود آرای هیات انتخابی و یا الکترا را از آن خود کند، برنده انتخابات ریاست جمهوری خواهد شد. معمولا تعداد آرای مستقیم مردم به یک کاندیدا با تعداد آرای الکترا اختصاص داده شده به آن کاندیدا برابری می کند حتی اگر فردی رای مستقیم بیشتری داشته باشد آرای الکترا بسیار بیشتری نصیب وی خواهد شد، چون انتخابات ملی ریاست جمهوری دقیقا مانند انتخابات مقدماتی حزب جمهوری خواه بر اساس اصل «فقط یک برنده» تنظیم شده است. مثلا اگر یک کاندیدا از ۷۰۰ هزار رای ایالت ایکس بتواند ۴۰۰ هزار رای را از آن خود کند تمام آرای الکترا آن ایالت به وی تعلق خواهد گرفت. تعداد کل آرای الکترا ریاست جمهوری آمریکا ۵۳۸ رای است که هر فردی بتواند حداقل ۲۷۰ رای را از آن خود کند به سمت ریاست جمهوری آمریکا خواهد رسید.

انتخابات ریاست جمهوری آمریکا چگونه برگزار می شود؟

است، ۴ سال پیش در همین روزها مطلبی با عنوان □ انتخابات ریاست جمهوری آمریکا چگونه برگزار می شود؟ □ در سایت عصر ایران منتشر شد. باز نشر این مطلب در آستانه برگزاری انتخاباتی دیگر در آمریکا برای کسب اطلاع و آگاهی خوانندگان از نظام انتخاباتی آمریکا و نحوه انتخاب رئیس جمهور، خالی از لطف نخواهد بود.

اگر بخواهیم انتخابات ریاست جمهوری در آمریکا را مورد بررسی و مطالعه قرار دهیم باید با کارکرد، مفهوم و شاه بیت اصلی آن که همان کالج های انتخاباتی است به درستی آشنا شویم.

کنوانسیون مسوول تدوین قانون اساسی در سال ۱۷۸۷ که کار تدوین و نگارش قانون اساسی ایالات متحده پس از استقلال آن از بریتانیا در ۱۷۷۶ را بر عهده داشت، به هنگام مطرح شدن شیوه

نظام انتخاباتی ریاست جمهوری آمریکا سیستمی منحصر به فرد است که شاید کمتر کسی در جهان با قوانین و نحوه انتخاب رئیس جمهوری آمریکا آشنایی داشته باشد.

برای مثال شاید کمتر کسی بداند که در آمریکا به رغم بسیاری از سیستم های دموکراتیک رای گیری بر مبنای □ کالج های انتخاباتی □ صورت می پذیرد. با توجه به وابستگی حزبی اعضای کالج های انتخاباتی نتیجه نهایی در واپسین ساعات روز رای گیری مشخص می شود، چون طبیعتاً انتخاب بر اساس لیست های حزبی است و هر نامزدی که بتواند بیشترین آرای الکترال (حداقل ۲۷۰ رای الکترال از ۵۳۹ رای الکترال) را در تمامی ایالات از آن خود کند به پیروزی می رسد. با توجه به اینکه فردا (سه شنبه) موعد انتخاب چهل و پنجمین رئیس جمهوری آمریکا

انتخاب رییس جمهور به عنوان رییس کشور و اداره کننده دولت فدرال چندین روش انتخاب رئیس جمهور از جمله انتخاب توسط کنگره، انتخاب توسط فرمانداران ایالات، انتخاب توسط مجالس قانونگذاری ایالات، انتخاب توسط گروه ویژه ای از اعضاء کنگره و انتخاب مستقیم توسط آرای مردم را مورد بررسی قرار داد، اما از آنجا که هیچکدام از این روشها نتوانست رأی لازم را به دست آورد در نهایت تعیین روش بهتر برای انتخاب رئیس جمهور به کمیته ای یازده نفره محول شد.

این کمیته پس از بررسیهای لازم، پیشنهاد شکل گیری کالج های انتخاباتی اولیه را ارائه نمود و بالاخره پس از موافقت، طرح کالج های انتخاباتی با اندک اصلاحاتی در سند نهایی درج شد.

در واقع قانونگذاران امریکایی با انتخاب سیستم کالج های انتخاباتی تلاش داشتند تا بین دولت فدرال و حکومت ایالات نوعی تعادل برقرار سازند. بدین طریق که در ضمن حفظ مشارکت عموم مردم در انتخابات، به ایالات دارای جمعیت کمتر حق حضور بیشتری داده شود و انتخاب رییس جمهوری مستقل از کنگره و بدون نفوذ آن به اجرا درآید.

هدف از این کار این بود که رییس جمهور انتخابی، از نهایت استقلال عمل برخوردار شود و از نفوذ سیاسی گروه ها و باندهای پید و پنهان قدرت مصون بماند.

از سوی دیگر قانونگذاران امریکایی تلاش داشتند تا هر چه بیشتر عرصه انتخاب رییس دولت فدرال یا همان رییس جمهور را از توده گرایی و پوپولیسم به

دور نگاه دارند. در این صورت کمتر فردی می توانست با شعارهای فریبنده و اغواکننده بر سرنوشت کشور مستولی شود.

۱- مفهوم و مکانیزم کالج های انتخاباتی

طبق اصل ۲ قانون اساسی ایالات متحده، تعداد اعضای کالج های انتخاباتی در هر ایالت برابر است با تعداد نمایندگان آن ایالت در مجلس سنا و مجلس نمایندگان. جمع این افراد طبق قانون اساسی ۵۳۸ نفر تعیین شده است.

روش انتخاب این افراد نیز همانند روش انتخاب اعضای مجالس قانونگذاری در هر ایالت می باشد، لذا از این جهت انتخاب اعضای کالج ها در برخی ایالات مستقیم و در برخی دیگر غیرمستقیم و بعضا توسط مجالس ایالتی صورت می گیرد. (در ۶ ایالت امریکا اعضای کالج های انتخاباتی توسط مجالس ایالتی انتخاب می شوند که به این ایالات در اصطلاح کاکس می گویند).

اعضای این کالج ها نباید از بین سناتورها، اعضای مجلس نمایندگان و اشخاصی باشند که دارای دفاتر تجاری یا غیرتجاری در آمریکا می باشند. همین طور نظامیان و کارمندان دولت فدرال نیز نمی توانند عضو کالج های انتخاباتی شوند.

به دلیل دوری جستن از تأثیرپذیری سیاسی، اعضای این کالج ها باید در ایالات خود گرد هم آیند و فرد مورد نظر را انتخاب کنند. از این رو قبل از روز انتخاب نهایی هیچ جلسه مشترکی برای گردهمایی

اعضای کالج های انتخاباتی ایالت های مختلف ترتیب داده نمی شود و فقط کنگره می تواند روزی مشخص را برای برگزاری جلسات و برگزیدن رئیس جمهور تعیین نماید.

برای انتخاب رئیس جمهور نیز اکثریت آرای اعضای کالج ها نیاز است. که حدنصاب آن ۲۷۰ رای اعضای کالج انتخاباتی است (از مجموع ۵۳۸ عضو).

البته بعدها در روش عمل و انتخاب این کالج های انتخاباتی ، تغییراتی در قانون اساسی به عمل آمد . (مثلا در اصلاحیه دوازدهم قانون اساسی در سال ۱۸۰۴) در ابتدا کالج ها به دو نفر رأی می دادند. شخصی که اکثریت آراء را کسب می کرد به عنوان رئیس جمهور و شخص دوم به عنوان جانشین رئیس جمهور شناخته می شد که امروزه این روش تغییر یافته است و رییس جمهور معاون و جانشینش را خود (و عموما بعد یا حین برگزاری کنوانسیون ملی حزبی) و چند ماه مانده به روز انتخابات به مردم معرفی می کند.

اگرچه یک معیار مشخص برای تعداد اعضای این کالج ها وجود دارد که عبارت است از مجموع تعداد اعضاء هر ایالت در مجالس سنا و نمایندگان. (مثلا ایالت کالیفرنیا که ۵۵ رای الکترا (بالاترین رای الکترا در ایالات متحده) را دارد ۲ نماینده در سنا دارد و ۵۳ نماینده در مجلس نمایندگان. جمع عددی این دو ۵۵ می شود) لیکن این تعداد در هر دوره مورد ارزیابی قرار می گیرد و مخصوصا برای ایالت ها و بخش های مستقل این امر مورد بازبینی واقع می

شود.

در سال ۲۰۰۰ این تعداد برای بخش ها و ایالت های مستقل حداقل به سه نفر رسید . کمترین و بیشترین نفرات حاضر در کالج های انتخاباتی ۳ و ۵۵ نفر است و در حالی که ایالت هایی چون آلاسکا و یا داکوتای شمالی تنها ۳ عضو در کالج انتخاباتی دارند اما ایالت بزرگ و پرجمعیتی چون کالیفرنیا (که به تنهایی پنجمین اقتصادبزرگ جهان است) ۵۵ نفر در کالج انتخاباتی دارد.

در گذشته هر ایالتی بنا بر نحوه انتخابات نمایندگان خود در مجالس قانونگذاری محلی، اعضای کالج ها را انتخاب می کرد و لذا در برخی ایالات این انتخابات غیرمستقیم بود و در برخی مستقیم. اما امروزه در بیشتر ایالات انتخاب مستقیم برای برگزیدن اعضای کالج ها انجام می شود و اگر چه در گذشته نقش این کالج ها پر رنگ تر بود، اما امروزه مردم اگر چه به این اعضا رأی می دهند اما در واقع آنها رییس جمهور را بر می گزینند. چرا که اسامی این افراد بر روی برگه های رأی ذکر نمی شود، بلکه نام حزب آنها و یا نام کاندیدای ریاست جمهوری ذکر شده و طبیعی است کسانی که به نامزد جمهوری خواه رأی می دهند، مقصود آن است که اعضای کالج نیز از حزب جمهوری خواه بوده باشند.

۲- کارکردها و نواقص کالج های انتخاباتی

۲-۱ رای به کاندیدایی غیر از کاندیدای مورد نظر رای دهنده ها:

هر چند که اعضای کالج های انتخاباتی در رای

دادن خود آزادند اما غالباً این کاندیدها در روز انتخاب نهایی (در ماه دسامبر) به نامزدی رای می دهند که اکثریت رای دهندگان ایالتی آنها، انتخاب آن نامزد را توقع دارند.

به واقع با توجه به اینکه اعضای کالج انتخاباتی توسط حزبی برگزیده می شود که بیشترین رای را در ایالت متبوعه به دست آورده است، کمتر اتفاق می افتد که این اعضایی مغایر با آنچه که حزب پیروز در انتخابات ایالتی مورد نظر دارد بدهند.

اما بارها اتفاق افتاده است که اعضای کالج های انتخاباتی در روز رای گیری برای رییس جمهور (در دسامبر) به نامزدی غیر از آنچه که انتظار می رفته است رای داده اند (و به عبارت بهتر خلف وعده کرده اند).

این اتفاق ۷ بار در قرن گذشته میلادی رخ داده است. اولین نمونه تاریخی آن در سال ۱۸۲۴ که رقابت بین آندرو جکسون با آدامز بود انجام پذیرفت و برخلاف رای اکثریت، آدامز به عنوان رئیس جمهور معرفی شد.

در انتخابات سال ۱۸۷۶ نیز علی رغم رای اکثریت به ساموئل تلدن، راتر فورد هاپس برنده اعلام شد. در سال ۱۸۸۸ گلوور کلوند با اکثریت آرا جای خود را بنابه رای کالج های انتخاباتی به هریسون داد.

اگرچه براساس قوانین موجود، اعضای کالج ها می توانند به افراد و نامزدان غیرحزب خود نیز رای دهند، اما به طور سنتی این افراد صرفاً به نامزدان حزب خود رای می دهند.

با این حال، چنانچه رأی اعضای کالج ها به نامزد غیرحزب خود معطوف شود، قانوناً هیچ اقدامی متصور نیست مگر اینکه حزب مربوطه از جهت سیاسی با این نماینده برخورد کند. همانطور که اشاره شد چنین موضوعی تاکنون ۷ بار در قرن گذشته (در سالهای ۱۹۴۸، ۱۹۵۸، ۱۹۶۰، ۱۹۶۸، ۱۹۷۲، ۱۹۷۶، ۱۹۸۸ و ۲۰۰۰) و ۳ بار در قرن ۱۹ اتفاق افتاده است.

۲-۲- عدم لحاظ رای حزب بازنده در هر ایالت:

در انتخابات ایالات متحده هر ایالت سبب رای جدا و مجزایی دارد که میزان رای در آن سبب تمامی اعضای کالج های انتخاباتی را از یک حزب تعیین می کند.

با توجه به اصل "WINNER TAKES ALL" که بر گردان فارسی آن در واقع عبارت "برنده همه چیز را می برد" است، هر نامزدی در هر ایالتی که موفق شود اکثریت آرای آن ایالت را از آن خود کند ۱۰۰ درصد آرای آن ایالت به نامزد حزب پیروز تعلق می گیرد. از این رو ممکن است یک نامزد انتخاباتی ریاست جمهوری رای عددی بیشتری داشته باشد اما با توجه به ترکیب متکثر آرا در ایالات این نامزد موفق به کسب ۲۷۰ رای الکترال مورد نیاز برای راه یابی به کاخ سفید نشود.

مثلاً نامزدی در چندین ایالتی که رای الکترال کمتری به نسبت جمعیت خود داشته است با رای بالایی پیروز شده است، اما نامزد مقابل در چند ایالتی که رای الکترال بیشتری بوده است برتری را از آن

خود کرده است. بنابراین و در این صورت نامزدی که آرای الکترونیکی بیشتری کسب کرده است علی رغم داشتن رای عددی کمتر در مجموع ایالات به کاخ سفید راه خواهد یافت.

۳- زمان ها و مکان های ثابت و لایتغیر

در انتخابات ایالات متحده بر طبق قانون اساسی زمان های مشخصی برای رای گیری و نیز انتخاب رییس جمهور و ... تعیین شده که بیش از ۲۰۰ سال است که تغییر نکرده اند. چند تاریخ معین برای انجام انتخابات وجود دارد. اولین تاریخ عبارت است از سه شنبه بعد از اولین دوشنبه در ماه نوامبر. این تاریخ و روشی که در سال ۱۸۴۵ توسط کنگره برگزیده شد، برای جلوگیری از بی نظمی و اشتباه بود، که به طور سنتی نیز ماه نوامبر به دلیل آن انتخاب شده که زمان درو بوده و کشاورزان زمان لازم برای رای دادن را داشته اند. سه شنبه بدین دلیل انتخاب شده که با فاصله لازم از یکشنبه قرار دارد که روز استراحت مردم می باشد. همچنین در ماه نوامبر زمستان هنوز آغاز نشده و امکان مسافرت در شمال کشور وجود دارد.

اعضای کالج ها نیز بر اساس زمان تعیین شده از سوی کنگره در ایالات خود گرد هم آمده و رای خود را اعلام می کنند. این روز توسط کنگره اولین دوشنبه بعد از دومین چهارشنبه در ماه دسامبر تعیین شده است. پس از رای دادن، آرای آنها مهر و موم شده و برای رییس مجلس سنا ارسال می گردد. پس از ارسال آراء کالج های انتخاباتی نیز به اتمام می

رسد و تا انتخاباتی دیگر این کالج ها وجود نخواهند داشت.

۴- جایگاه معاون اول ریاست جمهوری:

در انتخابات ریاست جمهوری در آمریکا هر نامزدی موظف است تا چند ماه مانده به روز رای گیری معاون خود را به مردم معرفی کند. پس از معرفی معاون نامزد انتخابات ریاست جمهوری به همراه معاونش تبدیل به یک زوج انتخاباتی می شوند. طبق قانون اساسی معاون ریاست جمهوری آمریکا دو اختیار و جایگاه و یا کارکرد عمده دارد که یکی اداره مجلس سنا است و دیگری جایگزین شدن به جای رییس جمهور در صورت فوت یا بیماری یا استعفای آن است.

در دهه های گذشته به کرات اتفاق افتاده است که معاون رییس جمهور جایگزین رییس جمهور شده است. بنابراین چون بر طبق قانون اساسی آمریکا زمان برگزاری انتخابات در این کشور ثابت و لایتغیر است هیچ گاه در صورت فوت یا استعفای رییس جمهور انتخابات زودرس یا چیزی شبیه به آن برگزار نمی شود. حتی اگر رییس جمهور در روز اول مسئولیت خود بنا به دلایلی فوت کند و یا قادر به ادامه فعالیتش به عنوان رییس جمهور نباشد، این معاون رییس جمهور است که تا پایان مهلت قانونی ۴ ساله در جایگاه ریاست جمهوری قرار می گیرد. البته معاون ریاست جمهوری بر طبق عرف مسئولیتهای دیگری نیز دارد.

مثلا عرف رایج در دوران مبارزات انتخاباتی زوج های رقیب بر این اساس است که نامزد های اصلی (دو حزب دموکرات و جمهوریخواه و به ویژه در ماه اخر مانده به روز انتخابات) به طور مستقیم کمتر به یکدیگر حمله می کنند و سعی می کنند حتی با زدن حرف های همه پسند نظر همه رای دهندگان (حتی سمپات های حزب مقابل را نیز) به خود جلب کنند. در این هنگام این معاونان هستند که وظیفه حملات مستقیم علیه نامزد رقیب را بر عهده می گیرند.

در تاریخ ۶ دهه گذشته آمریکا چندین بار معاونان ریاست جمهوری پس از فوت یا استعفای رییس جمهور به کرسی ریاست جمهوری تکیه زده اند. ترومن پس از فوت پرزیدنت روزولت و جرالند فورلد پس از استعفای نیکسون در سال ۱۹۷۴ را می توان در این زمینه ذکر کرد.

۵- نتیجه نهایی شمارش آرا

پس از ارسال آراء به کنگره، مرحله نهایی انتخابات انجام می پذیرد. دو مجلس سنا و نمایندگان در نشست مشترک خود (که در ۶ ژانویه آن سال و در ساعت ۱ بامداد برگزار می شود) آرا را شمرده و رییس جمهور ایالات متحده را به مردم معرفی می کنند. معاون رئیس جمهور که به عنوان رئیس سنا می باشد، آراء را باز نموده و آنها را به اعلام کنندگان (۴ نفر) جهت اعلام عرضه می کند. چنانچه کسی به فرآیند انتخاب رییس جمهور اعتراضی داشته باشد

باید آن اعتراض را مکتوب کرده و آن اعتراض به طور مشترک از جانب ۱ عضو مجلس سنا و ۱ عضو مجلس نمایندگان به انجام برسد. نامزدی که اکثریت آراء را داشته باشد (۲۷۰ از ۵۲۸ رأی کالج ها) به عنوان رئیس جمهور معرفی می گردد.

در صورتی که هیچ کدام از نامزدها اکثریت لازم (۲۷۰ رأی الکترا) را کسب نکنند رئیس جمهور از بین سه نفر آخر توسط مجلس نمایندگان و معاون رئیس جمهور از سوی سنا برگزیده می شود.

۶- ارزیابی

در ارزیابی نظام انتخاباتی ایالات متحده باید به این نکته اشاره داشت که شاکله این نظام انتخاباتی بر مبنای کالج های انتخاباتی بنا نهاده شده است که در ذات خود نوعی ترس از انتخاب مستقیم رییس جمهور توسط مردم و مهار گرایش های زودگذر اجتماعی به وسیله پختگی و تجربه اعضای کالج های انتخاباتی نهفته است.

البته اعتراضات بسیاری به این روش وجود داشته است و در کنار آن پیشنهادهای نیز برای اصلاح این شیوه ارایه شده و می شود. مهمترین ایراد نقض حقوق اکثریت و رای عددی مردم است.

مورد ایراد دیگر اصل لاینده همه چیز را می برد است که بر طبق آن رای مردمی که در ایالت ها در اقلیت هستند و به نامزدی رای داده اند که بازنده شده است به یک باره به سبد نامزد برنده رفته و به یکباره تبدیل به عکس خود می شود و بدین وسیله

شکل‌گیری کشور ایالات متحده در ربع آخر قرن هجدهم میلادی شکل گرفته است و به مرور زمان نیز تحولاتی در آن صورت پذیرفته است.

می‌توان گفت رای کمتر در ایالت‌ها به مفهوم خوانده نشدن رای است.

بنابراین عده‌ای معتقدند که بهتر است کالج‌های انتخاباتی حذف شوند، یا رأی اکثریت اعضا ملاک قرار گیرد و یا اصل «برنده، تمام آرا را می‌برد» ملغی شود و یا روش انتخابات تناسبی برقرار شود که طی آن نامزدی که اکثریت بیشتر را به خود اختصاص می‌دهد، به عنوان رئیس جمهور معرفی شود.

مخالفین روش کالج‌های انتخاباتی چند نقیصه عمده سیستم کالج‌های انتخاباتی را چنین بر می‌شمارند:

- ۱- احتمال تغییر رای اعضای کالج‌های انتخاباتی در روز رای‌گیری
- ۲- احتمال به قدرت رسیدن رییس جمهوری با رای کمتر
- ۳- عدم امکان حضور نامزدی مستقل و خارج از دو حزب دموکرات یا جمهوریخواه
- ۴- کاهش انگیزه مشارکت مردم

اما همچنان نخبگان سیاسی آمریکا رای‌گیری به شیوه کالج‌های انتخاباتی را پخته‌ترین فرایند تلفیق دموکراسی با مصلحت عمومی نخبه‌گرایانه می‌دانند و از این شیوه دفاع می‌کنند. شیوه‌ای که در جهان منحصر به فرد است.

البته این شیوه کاملاً تحت تأثیر تجربیات تاریخی و واقعیات اجتماعی و سیاسی در هنگام استقلال و

آرای الکترا ل پیست؟ / نموه محاسبه آرای مردم آمریکا

کالج الکترا ل از خودشان حق رأی ندارند و رأیشان نمادین است و متعلق به نامزدی است که مردم همان ایالت او را انتخاب کرده‌اند. مثلا اگر مردم فلوریدا رامنی را انتخاب می‌کردند، نمایندگان آنها در کالج الکترا ل نمی‌توانستند با اختیار خودشان مثلا به اوباما رأی دهند.

اینکه هر ایالت چه تعداد نماینده در کالج الکترا ل دارد به جمعیت آن ایالت و نسبت آن به کل کشور بستگی دارد. ایالت‌های پرجمعیتی مانند کالیفرنیا، تگزاس، نیویورک، فلوریدا، پنسیلوانیا و ایلینویز که بیشترین جمعیت را در میان ایالت‌های آمریکا دارند، بیشترین آرای الکترا ل را هم به خود اختصاص داده‌اند. کالیفرنیا با ۳۷ میلیون نفر، ۵۵ آرای الکترا ل دارد.

یعنی هم در فهرست جمعیتی اول است و هم در فهرست آرای تعیین‌کننده رئیس‌جمهور. این

هر چهار سال یک‌بار که انتخابات ریاست‌جمهوری در آمریکا برگزار می‌شود، مقایسه آمار و ارقام و سیستم رأی‌گیری همچون معمایی تا چندین روز بسیاری را در سراسر جهان سردرگم می‌کند.

چگونه تفاوت آرا میان دو نامزد رقیب تنها یک‌درصد است اما تفاوت آرای الکترا ل که سرنوشت نهایی و نتیجه انتخابات را رقم می‌زند به بیش از صد عدد می‌رسد؟ چگونه نامزد برنده انتخابات، اکثریت آرای مردم را به دست نمی‌آورد؟ آرای الکترا ل چیست؟ رأی مردم چگونه در انتخابات ریاست‌جمهوری آمریکا محاسبه می‌شود؟

وقتی مردم در انتخابات ریاست‌جمهوری آمریکا رأی می‌دهند، در واقع با این رأی به نمایندگانشان در کالج الکترا ل که شامل ۵۳۸ عضو است، حکم می‌کنند که به چه کسی رأی دهند. یعنی نمایندگان

براساس تعریف مفهوم دموکراسی که حکومت اکثریت بر اقلیت است برنامه‌ریزی شده‌است. ورمونت با ۶۰۰ هزار نفر جمعیت تنها سه رأی الکترا ل دارد.

اما نقطه ضعف مهم این سیستم که ابزار اصلی منتقدان هم هست اینکه، ممکن است یک نامزد اکثریت آرای مردم را به‌دست نیاورده باشد اما اکثریت آرای الکترا ل را به‌دست بیاورد و برنده انتخابات شود. این مسئله‌ای است که در انتخابات سال ۲۰۰۰ روی داد.

اما این وضعیت چگونه ممکن است؟ اگر نامزدی اکثریت آرای مردم در ۱۱ ایالت پرجمعیت یعنی کالیفرنیا، نیویورک، تگزاس، فلوریدا، پنسیلوانیا، ایلینویز، اوهایو، میشیگان، نیوجرسی، کارولینای شمالی و جورجیا را به‌دست آورد رئیس جمهور می‌شود، حتی اگر در ۳۹ ایالت کم جمعیت تر هیچ رأیی به‌دست نیاورده باشد. مجموع آرای الکترا ل آن ۱۱ ایالت به ۲۷۰ می‌رسد و این حد نصابی است که نامزد برنده باید از مجموع ۵۳۸ رأی الکترا ل به‌دست آورد.

به این ترتیب چون جمعیت ساکنان ۳۹ ایالتی که به نامزد برنده رأی نداده‌اند، از مجموع شهروندان ۱۱ ایالت اصلی بیشتر است، بنابراین نامزد برنده بدون اینکه رأی اکثریت مردم را به‌دست آورده باشد با مجموع آرای الکترا ل ۱۱ ایالت پرجمعیت به کاخ سفید می‌رود. در تاریخ آمریکا تا به حال سه بار این اتفاق روی داده‌است.

سیستم انتخاباتی آمریکا متعلق به ۳۰۰ سال پیش

است. زمانی که بنیانگذاران ایالات متحده همه توجه خود را معطوف به این کرده‌بودند که در نوشتن قوانین و تعبیه سازوکارهای ساختار سیاسی، ارکانی چون مردم و حکومت، دولت فدرالی و دولت ایالتی مخدوش نشوند.

به همین خاطر کنگره دارای دو بخش است یکی مجلس نمایندگان که متعلق به مردم است و دیگری سنا که وزنه حکومتی دارد. رأی‌گیری هم در دو بخش صورت می‌گیرد. مردم رأی می‌دهند و کالج انتخاباتی هم به‌عنوان نماینده سیستم حکومتی، این رأی را تأیید می‌کند.

بسیاری در داخل خود آمریکا هم بر این عقیده‌اند که این سیستم انتخاباتی متناسب با شرایط روز باید تغییر کند. در دهه ۷۰ کنگره تصمیم به تغییر این ساختار انتخاباتی و حذف کالج الکترا ل گرفت. اما این کار در مراحل پایانی متوقف شد. اکنون حامیان تغییر این سیستم انتخاباتی می‌گویند که باید واسطی به نام کالج الکترا ل حذف شود و مردم مستقیماً رأیشان را به صندوق بیندازند و این رأی به سبد نامزد برنده یا بازنده برود.

پژوهنگی انتفاب رئیس بمهور در آمریکا

مباحثی که پیرامون انتخابات ریاست جمهوری سال ۲۰۰۰ آمریکا پیش آمد سبب شد که بسیاری روش گزینش رئیس جمهور در این کشور را زیر سوال ببرند. در عین حال خیلی از گروه‌های داخلی و خارجی با هدف پاسخ به این پرسش که آیا «سیستم الکتورال» به ویژه در جهان امروز معقول است یا نه این سیستم را مورد تجزیه و تحلیل قرار دادند.

سیستم الکتورال چیست

انتخابات ریاست جمهوری آمریکا هر چهار سال یک بار و در روز سه شنبه پس از نخستین دوشنبه ماه نوامبر برگزار می شود. اما در این روز رئیس جمهور و معاونش از طریق آراء مستقیم مردم آمریکا انتخاب نمی شوند. بلکه در واقع در بیش از یک ماه بعد و در ماه دسامبر توسط «گروه انتخاب کنندگان»

(الکتورال کالج) برگزیده می شوند.

«گروه انتخاب کنندگان» که هر کدامشان «الکتور» خوانده می شوند توسط مردم هر ایالت و در همان سه شنبه ماه نوامبر (انتخابات عمومی) برگزیده می شوند. رای این افراد «رای الکتورال» نامیده می شود. تعداد افراد این گروه با مجموع عدد وکلای مجلس نمایندگان هر ایالت (حداقل یکی) به علاوه دو سناتور (در همه ایالتها یکسان) برابر است.

تعداد کل افراد «گروه انتخاب کنندگان» در سطح کشور ۵۳۸ نفر (به تعداد ۴۳۵ وکیل مجلس نمایندگان، به اضافه تعداد ۱۰۰ سناتور، به علاوه ۳ رای الکتورال واشنگتن دی سی) می باشد. بنابراین حداقل ۲۷۰ تن از «الکتور»ها باید به یک نامزد رای بدهند تا وی بتواند به مقام رئیس جمهوری آمریکا و یا معاونت وی دست پیدا کند.

در آمریکا هر یک از دو حزب اصلی برای هر ایالت به تعداد آراء الکتورال، «الکتور» نامزد می کنند. گرچه روش دو حزب برای نامزد کردن این «الکتور»ها یکسان نیست اما این نامزدها معمولاً در اجلاس سراسری این دو حزب و یا توسط کمیته مرکزی احزاب در ایالات انتخاب می شوند. وقتی مردم در انتخابات عمومی ماه نوامبر به پای صندوقهای رای می روند در واقع به «الکتور»های ایالت خود رای می دهند. با این همه بر اساس قانون در بیشتر ایالتها الزامی وجود ندارد که این «الکتور»ها به نامزدی که اکثریت آراء را کسب کرده رای بدهند. به همین دلیل افرادی که از سوی هر حزب نامزد می شوند (که «الکتور» باشند) معمولاً اشخاصی هستند که یا در حزب صاحب مقام هستند و یا بستگیهای طولانی مدت با حزب دارند. این امر از آن جهت لحاظ می شود که اطمینان حاصل گردد که آنها در صورت انتخاب شدن به نامزد مورد نظر حزب مربوطه رای می دهند.

بنابراین روند انتخاب رئیس جمهور و معاون وی در آمریکا گزینشی غیر مستقیم است. به این معنی که در دسامبر یعنی ماه پس از انتخابات عمومی، «الکتور»هایی که در هر ایالت برگزیده شده اند در مراکز ایالات گرد هم می آیند تا با رای خود رئیس جمهور و معاون وی را تعیین کنند. در ماه ژانویه پس از آن نیز مجلس نمایندگان برای تایید نتایج انتخابات تشکیل جلسه می دهد. دو دلیل عمده برای برگزیدن «سیستم الکتورال» در ایالات متحده وجود دارد.

نخست این که بنیانگذاران آمریکا انتخابات مستقیم توسط مردم را در برابر سوء استفاده و فساد آسیب پذیر می دانستند. در آن هنگام این دیدگاهی غیر معمول نبود و از منظر بسیاری از افراد دمکراسی «حکومت توده های ناآگاه» تلقی می شد. امروزه این استدلال دیگر ارزشی ندارد.

دومین دلیل که تا امروز نیز موجه باقی مانده این است که «سیستم الکتورال» در روند انتخابات به ایالتهای کم جمعیت تر بهای بیشتری می دهد. مثلاً کالیفرنیا با جمعیت تقریبی ۳۵ و نیم میلیونی خود، ۵۵ رای الکتورال دارد که به این مفهوم است که در ازای هر ۶۴۵ هزار نفر ۱ رای الکتورال وجود دارد. اما آلاسکا که کل جمعیتش ۶۵۰ هزار نفر است دارای ۳ رای الکتورال می باشد. یعنی در این ایالت در ازای هر ۲۱۷ هزار نفر ۱ رای الکتورال وجود دارد. به سبب این روش انتخابات است که لزومی ندارد نامزدهایی که به ریاست جمهوری و معاونت وی برگزیده می شوند همیشه از اکثریت آراء انفرادی رای دهندگان (پاپیولار ووت) برخوردار باشند.

این دقیقاً همان موردی بود که در انتخابات ریاست جمهوری سال ۲۰۰۰ آمریکا پیش آمد و جرج بوش و دیک چینی با کسب اکثریت آراء الکتورال و نه اکثریت آراء انفرادی رای دهندگان (پاپیولار ووت) به مقام خود دست یافتند. در آمریکا یک شق غیرمعمول دیگر نیز وجود دارد. این زمانی است که در آن هیچیک از نامزدها اکثریت رای الکتورال را به دست نمی آورد و هر یک ۲۶۹ رای کسب می کنند.

در این صورت مجلس نمایندگان به منظور انتخاب رئیس جمهور تشکیل جلسه می دهد. در چنین حالتی هر ایالت تنها یک رای دارد که مجموع آراء را به ۵۰ می رساند. معاون رئیس جمهور در سنا انتخاب می شود و هر یک از ۱۰۰ سناتور دارای یک حق رای می باشد. اگر مجلس نمایندگان نتوانسته باشد تا روز سوگند یاد کردن رئیس جمهور فردی را برای این مقام برگزیند معاون رئیس جمهور منتخب سنا وظایف رئیس جمهور را تا زمانی عهده دار می شود که وی برگزیده شود.

در صورتی که سنا هم نتوانسته باشد تا آن روز معاون رئیس جمهور را برگزیند تا زمانی که مجلس نمایندگان و مجلس سنا بتوانند تصمیم خود را بگیرند رئیس مجلس نمایندگان به عنوان رئیس جمهور انجام وظیفه خواهد کرد.

موکول شدن انتخاب رئیس جمهور به مجلس نمایندگان در تمام تاریخ این کشور تنها یک بار در سال ۱۸۲۴ رخ داد. در آن سال جان کوئینسی آدامز به ریاست جمهوری برگزیده شد. این در حالی بود که وی در انتخابات نه اکثریت آراء انفرادی رای دهندگان (پاپیولار ووت) را به دست آورده و نه آراء الکتورال بیشتری کسب کرده بود. لذا می توان دید که گرچه سیستم انتخابات در آمریکا خیلی پیچیده است ولی در واقع در انتخابات رییس جمهور، توازن قدرت بین ایالت ها را تضمین می کند.

نقش سیاست فاری در کمپین انتخابات ریاست جمهوری

آمریکاست و همچنین منعکس کننده‌ی این واقعیت است که رییس‌جمهور آینده‌ی آمریکا جهانی پرآشوب را به ارث می‌برد. بنابراین نوع اقدامات او و چگونگی و کیفیت آن‌ها تا حدود زیادی برای مردم جهان اهمیت خواهد داشت. نمی‌توان به آسانی نقش سیاست خارجی را در تعیین مالک آینده‌ی اتاق کار رئیس‌جمهور آمریکا پیش‌بینی کرد. تا انتخابات ریاست جمهوری ۲۰۱۶. هنوز ۱۷ ماه دیگر باقی است که تا آن زمان اتفاقات متعددی می‌تواند بر روند انتخابات تأثیرگذارد. رقبای انتخاباتی برآمده از حزب دموکرات و جمهوری‌خواه نقش مهمی را در یک سال آینده ایفا خواهند کرد. اگرچه نامزدی هیلاری کلینتون، وزیر امور خارجه سابق آمریکا، در انتخابات حتمی نیست اما او همچنان نامزد پیشرو حزب دموکرات محسوب می‌شود. به هر حال سیاست خارجی

پیش‌بینی اینکه رأی‌دهندگان آمریکایی چه کسی را به عنوان رییس‌جمهور بعدی خود انتخاب می‌کنند غیرممکن است. اما این انتخاب قطعاً می‌تواند پیامدهای مثبت یا منفی زیادی برای کل جهان داشته باشد. شورای روابط خارجی در یادداشتی به قلم ریچارد هاس رییس این اندیشکده آمریکایی و مشاور سابق جورج بوش، رییس‌جمهور اسبق آمریکا به بررسی کمپین انتخابات ریاست‌جمهوری ۲۰۱۶ آمریکا پرداخت و نوشت: پیش‌بینی اینکه رأی‌دهندگان آمریکایی چه کسی را به عنوان رییس‌جمهور بعدی خود انتخاب می‌کنند غیرممکن است. اما این انتخاب قطعاً می‌تواند پیامدهای مثبت یا منفی زیادی برای کل جهان داشته باشد. این مسئله بیشتر از هر چیز دیگری بازتاب‌دهنده‌ی تداوم واقعیت قدرت

نقش کمی در تصمیم مردم خواهد داشت چراکه تا به اینجای کار موضوعات اقتصادی و مسائل داخلی بیش از هر موضوع دیگری نزد رأی‌دهندگان انتخابات مقدماتی حزب دموکرات اهمیت دارد.

سیاست خارجی، عامل تعیین‌کننده در انتخاب نامزد جمهوری خواه

در طرف حزب جمهوری خواه نیز تردید و تعدد افراد دیده می‌شود و به نظر می‌رسد که سیاست خارجی نقش پررنگ‌تری در انتخاب نامزد این حزب ایفا خواهد کرد. بهبود اقتصاد آمریکا در زمان دولت باراک اوباما، از اهمیت این موضوع نزد رأی‌دهندگان کاسته است. در مقابل آشفتگی‌های موجود در جهان، فرصت بیشتری را برای حمله به دموکرات‌ها و اوباما، در اختیار جمهوری خواهان قرار داده است.

بنابراین، دو طرف در حوزه‌ی سیاست خارجی از موضوعات اندکی برای بحث برخوردارند. یکی دیگر از این مسائل مبحث تجارت است که هم مسئله‌ی داخلی و هم بین‌المللی محسوب می‌شود. باراک اوباما به دنبال تصویب طرح "مجوز ارتقاء تجارت" است که یک مقدمه‌ی ضروری برای کسب حمایت کنگره در رابطه با پیمان "مشارکت فرا اقیانوس آرام" محسوب می‌شود، پیمانی که به رفع موانع تجاری میان آمریکا و یازده کشور حاشیه‌ی اقیانوس آرام منجر خواهد شد. بیشتر نامزدهای حزب جمهوری خواه، و نه همه‌ی آن‌ها، از این پیمان حمایت می‌کنند. اما حزب دموکرات مخالف آن است و این امر به یک موضوع

پرخطر برای هر نامزد دموکرات حامی این طرح تبدیل شده است.

تمرکز هر دو حزب اصلی آمریکا بر مذاکرات اتمی با

ایران

یکی دیگر از موضوعات غالب بر مباحث انتخاباتی هر دو حزب دموکرات و جمهوری خواه، بحث ایران و مذاکرات بین‌المللی برای مهار برنامه‌ی هسته‌ای این کشور خواهد بود. انتظار می‌رود بیشتر نامزدهای جمهوری خواه منتقد هرگونه توافقنامه‌ی پیشنهادی با ایران باشند. آن‌ها ممکن است سؤالاتی را در مورد نحوه و زمان رفع تحریم‌ها، نحوه‌ی بازرسی‌ها و همچنین اتفاقات پس از انقضای محدودیت‌های اعمال شده بر ایران مطرح کنند. از سوی دیگر نامزدهای حزب دموکرات بیشتر احتمال دارد با روند مذاکرات همراهی کنند، اما آن چیز که مسلم است وجود اختلاف بین نامزدها در هر دو حزب است.

موضوع تغییرات آب و هوایی

موضوع سوم تغییرات آب و هوایی است. این موضوع با بیانیه‌ی پاپ فرانسیس اهمیت دوچندان خواهد یافت. به همین منوال، برنامه‌ریزی برای کنفرانس تغییرات آب و هوایی سازمان ملل متحد که قرار است در ماه دسامبر برگزار شود، اهمیت خواهد یافت. در این میان دموکرات‌ها بیشتر خواهان تعهدات دور از دسترس از سوی آمریکا هستند، اگرچه لازم به ذکر است که در این زمینه نیز اختلافاتی وجود خواهد داشت.

هر دو حزب تمایل کمی برای مقابله نظامی با داعش دارند
چهارمین موضوعی که قطعاً در مبارزات انتخاباتی تأثیرگذار خواهد بود بحث خاورمیانه است. هر دو حزب تمایل کمی برای مقابله نظامی تمام عیار با داعش در عراق و سوریه دارند. اما در مورد بایدها و نبایدهای مقابله با داعش بحث های داغی وجود خواهد داشت. البته در این میان قطعاً موضوعات دیگری هم چون قدرت گیری چین و سیاست های انتقامی روسیه در اوکراین نیز مطرح خواهند شد و استدلال های حزب جمهوری خواه قطعاً دست بالاتر را در این دو موضوع خواهند داشت.

سه سؤال اساسی پیش روی نامزدهای ریاست جمهوری آمریکا

همچنین می توان گفت موفقیت نامزدها تا حدود زیادی به پاسخ آنها به این سه سؤال اساسی بستگی دارد:

– اول اینکه یک نامزد تا چه اندازه، چه در بعد مطلق و چه در بعد نسبی، برای سیاست خارجی اهمیت قائل است. اگر نامزدی به مبحث امنیت داخلی و سیاست خارجی به عنوان دو روی یک سکه نگاه کند، تا چه اندازه می تواند امید پیروزی داشته باشد.

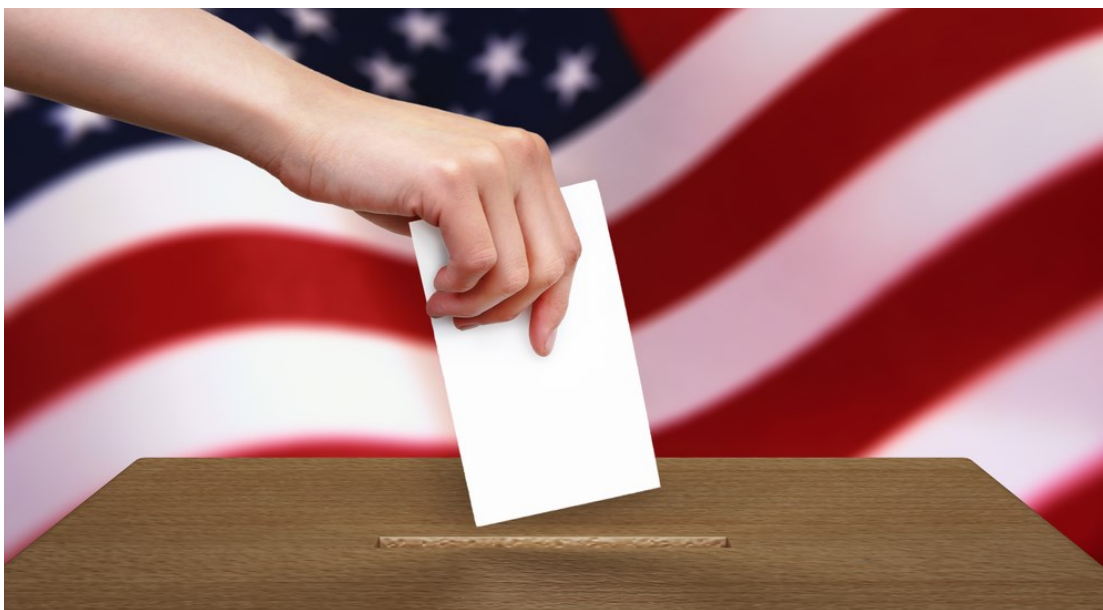
– دوم اینکه اهداف و اولویت های سیاست خارجی نامزدها کدامند؟ سنت واقع گرایانه در روابط بین الملل بر دو موضوع تأثیرگذاری بر سیاست خارجی دیگر کشورها و همچنین کمتر اهمیت دادن به امور داخلی

استوار است. نقطه ی مقابل این سنت، سنتی قرار دارد که بیشترین اهمیت را برای امور داخلی قائل است، خواه به خاطر مسائل اخلاقی و اصولی، و یا خواه به خاطر این حقیقت که عملکرد دولت ها در حوزه سیاست خارجی متأثر از عملکرد داخلی آنها است. بر اساس این نگرش ایدئال گرا، کشورهایی که دموکراتیک هستند و با شهروندانشان با احترام برخورد می کنند، بیشتر احتمال دارد که به شهروندان کشورهای دیگر نیز احترام بگذارند. البته مشکل اساسی در این بین آن است که اثرگذاری بر رویه ی داخلی دیگر کشورهای دیگر یک عمل دشوار و بلندمدت است و در این میان چالش های فوری جهانی رخ خواهند داد که برای حل و فصل آنها، گاه نیاز به کمک گرفتن از حکومت های نامطلوب است.

– آخرین سؤال نیز مربوط به نحوه ی نگرش نامزدها در اجرای سیاست خارجی است. اینکه ترکیب یک جانبه گرایی و چندجانبه گرایی مورد نظر آنها کدام است و بیشتر به استفاده از کدام ابزار – از دیپلماسی و تحریم گرفته تا عملیات اطلاعاتی و استفاده از نیروی نظامی – گرایش دارند؟

پاسخ این سؤالات در طول کمپین ها و کارزارهای انتخاباتی روشن خواهند شد. در طول این مسیر، مردم آمریکا به شناخت بیشتری از نامزدها دست می یابند و بر مردم دیگر نقاط دنیا نیز روشن خواهد شد که در ژانویه ی ۲۰۱۷، زمانی که چهل و پنجمین رییس جمهور آمریکا سوگند یاد خواهد کرد، چه تحولاتی انتظار آنها را می کشند.

اندیشکده بروکینگز : انتخابات ریاست جمهوری آمریکا و تأثیر آن

انتخابات و لزوم شفافیت بیشتر در اجرای سیاست خارجی آمریکا، به خصوص در خاورمیانه پرداختند. «سلمان شیخ» سرپرست مرکز دوحه اندیشکده بروکینگز در قطر نیز مدیریت این نشست را بر عهده داشت و اعضای جوامع دیپلماتیک، آکادمیک و رسانه‌ای قطر نیز در این نشست حضور داشتند.

دموکرات‌ها تنها یک نماینده خواهند داشت

هوداک در ابتدای این نشست مروری بر انتخابات ریاست جمهوری در آمریکا داشت و آن را سیستمی پیچیده و غیرقابل درک توصیف کرد. هوداک به خصوص به فرآیند طولانی و دوساله‌ای که نامزدها طی آن انتخاب می‌شوند، از جمله مجموعه‌ای از انتخابات مقدماتی و گردهمایی‌های مخصوص رهبران احزاب در کل ۵۰ ایالت این کشور که

مرکز دوحه اندیشکده بروکینگز با همکاری با برنامه مطالعات خلیج فارس دانشگاه قطر نشست دربارۀ انتخابات ریاست جمهوری آمریکا در سال ۲۰۱۶ و تأثیر آن بر سیاست آمریکا در قبال منطقه خاورمیانه را برگزار کرد.

مرکز دوحه اندیشکده بروکینگز در قطر (بی.دی. سی.) و برنامه مطالعات خلیج فارس دانشگاه قطر بطور مشترک میزگردی دربارۀ انتخابات ریاست جمهوری سال ۲۰۱۶ آمریکا و تأثیر آن بر سیاست آمریکا در قبال منطقه خاورمیانه را در بیست و هفتم ماه مه ۲۰۱۵ میلادی برگزار کردند. «جان هوداک» از اعضای مرکز مطالعات حکومتی اندیشکده بروکینگز و «عبدالله بابود» سرپرست برنامه مطالعات خلیج فارس دانشگاه قطر در این میزگرد به اهمیت سیاست خارجی در مشخص شدن پیروز احتمالی این

قبل از انتخابات عمومی انجام می‌گیرند پرداخت. هوداک همچنین به این نکته اشاره نمود که انتخابات عمومی آمریکا «رفراندوم ملی» نیست، بلکه ترکیب نتایج انتخاباتی ۵۰ ایالت است که از فیلترینگ آراء هیئت انتخاب کنندگان رئیس جمهور آمریکا عبور می‌کنند. وی پیش‌بینی کرد که حزب جمهوری خواه حدود ۱۵ نامزد برای انتخابات مقدماتی معرفی خواهد کرد، در حالی که حزب دموکرات در عمل تنها یک نامزد خواهد داشت که آن هم خانم هیلاری کلینتون است.

نقش برجسته سیاست خارجی در انتخابات آینده آمریکا

هوداک در ادامه به اهمیت نکته‌ای پرداخت که آن را ویژگی منحصر به فرد انتخابات آینده توصیف کرد؛ و آن نقش برجسته سیاست خارجی است. هوداک بیان داشت که علی‌رغم اولویت مسائل اقتصادی داخلی در اکثر انتخابات آمریکا، چالش‌های پیچیده‌ای که آمریکا در خارج از مرزهای خود با آن‌ها روبروست، به خصوص با توجه به پیشینه قدرتمند هیلاری کلینتون، وزیر امور خارجه دوره اول ریاست جمهوری باراک اوباما، درباره سیاست خارجی بحث‌های بسیاری حول سیاست خارجی در داخل این کشور به وجود خواهد آورد. هوداک اعتقاد داشت که در نتیجه این شرایط، نامزدهای هیچ‌کدام از احزاب نخواهند توانست مبارزات انتخاباتی موفق‌تری داشته باشند مگر آنکه نشان دهند اهمیت ویژه‌ای به مسائل سیاست

خارجی قائل‌اند. این امر در نهایت نامزدها را وادار خواهد کرد در طول روند انتخابات، در خصوص دیدگاه‌های‌شان درباره سیاست خارجی صادق و بی‌پرده باشند. هوداک در ادامه افزود: «اگر سیاست خارجی موضوع اصلی مباحث باشد، در آن صورت به خوبی می‌توان از دیدگاه آن‌ها درباره داعش، یمن، افغانستان، اتحاد نظامی با اتحادیه اروپا، روسیه، اسرائیل، آسیای شرقی و غیره اطلاع پیدا کرد.

عملکرد ضعیف آمریکا در حفظ ثبات منطقه خاورمیانه

بابود، در پاسخ به هوداک، به چند مسئله کلیدی در منطقه اشاره کرد که چالش‌های اصلی دولت بعدی آمریکا به شمار خواهند رفت. بابود در ابتدای این فهرست به لزوم حل اختلاف اعراب و اسرائیل پرداخت. وی این پرسش را مطرح کرد که منافع آمریکا در حل این اختلاف چیست؟ و بیان داشت که عدم توانایی دولت آمریکا برای اقدام در خصوص این مشکل بر دیدگاه کشورهای منطقه نسبت به آمریکا تأثیرگذار خواهد بود. بابود همچنین به این نکته پرداخت که از نظر کشورهای منطقه، «پاکس آمریکانا»، یا به اصطلاح صلح آمریکایی در پی ضمانت‌های امنیتی و روابط امنیتی آمریکا با دولت‌های منطقه، در جلوگیری از بروز اختلافات و درگیری‌های شدید در منطقه طی سال‌های اخیر شکست خورده است. بابود به انتقادهای صورت گرفته از نقش بی‌ثبات کننده آمریکا در منطقه اشاره کرد؛

منطقه سرمایه‌گذاری بیشتری در مسائل دفاعی خود انجام دهند.

هیلاری کلینتون، پیروز احتمالی انتخابات آینده آمریکا

هوداک، در پاسخ به سؤالی درباره نامزدهای انتخاباتی، بیان داشت که رقبای جمهوری‌خواه از نظر تجربه سیاست خارجی در طیف گسترده‌ای قرار می‌گیرند؛ از نداشتن تجربه در این حوزه گرفته تا خدمت در کمیته‌های اصلی کنگره آمریکا. وی، هیلاری کلینتون را نامزد احتمالی حزب دموکرات و همچنین پیروز احتمالی انتخابات ۲۰۱۶ میلادی خواند و بیان کرد که باید کلینتون را مسئول برخی از سیاست‌های خارجی اتخاذشده در دوران ریاست‌جمهوری اوباما دانست اما او رویکرد مداخله‌جویانه بیشتری نسبت به باراک اوباما دارد. به عقیده هوداک، ادعاهای دولت بعدی آمریکا، چه جمهوری‌خواه و چه دموکرات، در خصوص اجرای توافق احتمالی هسته‌ای با ایران اعتبار و باورپذیری بیشتری خواهد داشت. از نظر هوداک، مردم آمریکا انتظار نامزدهایی را دارند که به دشواری‌های حوزه سیاست خارجی اهمیت نشان دهند. آن‌ها کسی را می‌خواهند که بتواند روی صحنه رفته و با قاطعیت بگوید: «این سیاست من است، این نگاه من به دنیاست، و من مشکلات را از این طریق حل خواهم کرد». افرادی که مسائل را فقط سیاه یا سفید می‌بینند و امور را بیش از حد ساده می‌انگارند،

چه از طریق تجزیه قدرت دولتی در جریان حمله به عراق، و چه از طریق بی‌میلی آمریکا در مقابله با اختلافات و مهار درگیری‌ها در سوریه. با بود همچنان از عقب‌نشینی سریع نیروهای آمریکا از یمن در سال ۲۰۱۵ که پس از تضعیف و تخریب مشروعیت دولت یمن در مقابل انظار مردم این کشور به کمک پهپادهای ضدتروریستی آمریکا صورت گرفت انتقاد کرد.

کشورهای عربی نمی‌توانند تأثیر چندانی بر مذاکرات هسته‌ای بگذارند

با بود در نهایت نگرانی اصلی کشورهای عربی حاشیه خلیج‌فارس را توافق هسته‌ای احتمالی گروه ۱+۵ با ایران عنوان کرد و بیان داشت که برخی از دولت‌های منطقه نگران آن‌اند که آمریکا مجدداً به سیاست مهار «ستون‌های دوقلو» برای اختلاف‌های منطقه برگردد و به منظور حفظ نظم و ثبات در منطقه هم به عربستان سعودی و هم به ایران اتکا کند. با بود اذعان داشت که در جلسه اخیر کمپ دیوید میان باراک اوباما و رهبران کشورهای عربی حاشیه خلیج‌فارس به نگرانی‌های آنان پرداخته نشد، هرچند خود در ادامه این حقیقت را تصدیق کرد که دیگر دیر شده است و رهبران کشورهای عربی خلیج‌فارس نمی‌توانند تأثیر چندانی بر مذاکرات هسته‌ای بگذارند. وی اظهار داشت که دولت آمریکا ضمانت‌های امنیتی ضعیفی برای منطقه ارائه می‌دهد و با این کار به مسابقه تسلیحاتی در خاورمیانه دامن می‌زند تا کشورهای

شانسی برای موفقیت در انتخابات نخواهند داشت.

آمریکا به نحوی بر زندگی همه مردم دنیا تأثیر می‌گذارد.»

اهمیت دیدگاه نامزدهای انتخاباتی در خصوص

اسرائیل

هوداک به سیاست آمریکا در خصوص اسرائیل اشاره کرد و بیان داشت که نامزدها، صرف نظر از سوگیری‌های خود، باید دیدگاه ظریف‌تری به این حوزه داشته باشند. از نظر وی، سخنرانی بنیامین نتانیاهو نخست‌وزیر اسرائیل در صحن کنگره آمریکا باعث شد مردم آمریکا، حتی یهودیان آمریکا، بطور بی‌سابقه‌ای نسبت به وی بدبین شوند. استدلال هوداک این است که جمهوری خواهان بیش از حد به اسرائیل متعهدند و این امر مانع از حصول راه حل در خصوص مسئله فلسطین است، رهبران حزب دموکرات هم باید راهی برای حل اختلاف موجود بین نتانیاهو و دولت اوباما پیدا کنند.

لزوم شفافیت بیشتر در سیاست خارجی آمریکا

هوداک و بابود هر دو بر لزوم شفافیت بیشتر در شکل‌گیری و اجرای سیاست خارجی آمریکا تأکید داشتند. بابود در این باره گفت: «باید صادق باشید. نمی‌توانید ادعای حمایت از دموکراسی کنید و وقتی از پیروز میدان خویشتان نیامد، از او روی بگردانید.» هوداک نیز در این راستا اعلام کرد که «در مورد سیاست داخلی آمریکا، مردم وقتی نمی‌فهمند رئیس‌جمهور به دنبال چیست، برافروخته می‌شوند. سایر کشورها هم چنین وضعیتی دارند» رئیس‌جمهور